

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο  
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἔκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο  
 νῆσόν τ' Αἰαίην, ὄθι τ' Ἡοῦς ἠριγενείης  
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἥελίοιο,  
 νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν φαμάθοισιν, 5  
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.  
 ἔνθα δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.  
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,  
 δῆ τότε ἔγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης  
 οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα. 10  
 φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὄθ' ἀκροτάτη πρόεχ' ἀκτῆ,  
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.  
 αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,  
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες  
 πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. 15  
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην  
 ἐξ Αἴδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὤκα  
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ  
 σῖτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθοπα οἶνον ἐρυθρόν.  
 ἢ δ' ἐν μέσσω στᾶσα μετηύδα διὰ θεάων· 20  
 «Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπήλθετε δῶμ' Αἴδαο,  
 δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἄπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.  
 ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον  
 αὔθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι  
 πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα 25  
 σημανέω, ἵνα μὴ τι κακορραφίη ἀλεγεινῇ  
 ἢ ἀλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.»  
 Ὡς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπέιθετο θυμὸς ἀγήνωρ.  
 ὧς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα

Επιστροφή  
 στην Αἰαίη  
 (στ. 1-7)

Ὄταν λοιπὸν τοῦ ποταμοῦ Ὠκεανοῦ το ρεῦμα ἀφησε  
 το πλοῖο, καὶ στῆς ευρύχωρης μεγάλης θάλασσας το κύμα  
 καὶ στο νησί Αἰαίη ἐφτασε, ὅπου τῆς αὐγγεγέννητης Ηούς  
 ἡ κατοικία καὶ οἱ χώροι βρίσκονται καὶ οἱ ἀνατολές τοῦ Ἥλιου,  
 το πλοῖο λοιπὸν φτάνοντας σ' αὐτὴν στῆν ἀμμουδιά ἀράξαμε,  
 καὶ οἱ ἴδιοι ἐξῶ βγήκαμε στο μέρος ὅπου σκάει το κύμα.  
 5 Ἐκεῖ γιὰ ὕπνο πέσαμε προσιμένοντας τῆ θεϊκῆ Ηῶ.

Ταφή  
 Ἑλπήνορα  
 (στ. 8-15)

Καὶ μόλις τὴν αὐγὴ φάνηκε ἡ ῥοδοδάκτυλη Ηῶς,  
 τότε λοιπὸν ἐγὼ στα δώματα τῆς Κίρκης συντρόφους ἐστείλα  
 νὰ πάνε καὶ νὰ φέρουν τὸν πεθαμένο νεκρὸν Ἑλπήνορα. 10  
 Κι ἀφοῦ κορμούς ἀμέσως κόψαμε, ὅπου ἡ ἀκτὴ ἀκρότατη προέχει,  
 ἐκεῖ τὸν θάψαμε θλιμμένοι στῆ ψυχῇ, χύνοντας δάκρυ θαλερό.  
 Ὄταν λοιπὸν ἐγίναν στάκτη ο νεκρός καὶ τοῦ νεκροῦ τα ὄπλα,  
 τύμβο ἀφοῦ υψώσαμε κι ἐπάνω πλάκα ἀφοῦ σύραμε,  
 στῆν κορυφῇ τοῦ τύμβου μπῆξαμε εὐάρμοστο κουπί. 15

Κίρκης καὶ  
 Οδυσσέα  
 συνάντηση  
 (στ. 16-36)

Αὐτὰ λοιπὸν ἐμεῖς στο κάθε τι με τῆ σειρά τακτοποιήσαμε· οὔτε ὅμως  
 ξεφύγαμε τῆς Κίρκης καθὼς γυρίσαμε ἀπ' τὸν Ἄδη, ἀλλὰ ἀμέσως  
 ἦρθε στολισμένη· συγχρόνως ἀμφίπολοι μαζί τῆς ἔφερναν  
 ψωμί καὶ κρέατα πολλὰ καὶ σκούρο λαμπροκόκκινο κρασί.  
 20 Κι αὐτὴ ἀφοῦ ἀνάμεσά μας στάθηκε ἔλεγε ἡ θεῖα μέσα στῆς θεές·  
 «Δαιμόνιοι, που ζωντανοὶ στα δώματα τοῦ Ἄδη κάτω πήγατε,  
 δύο φορές νεκροί, τὴν ὥρα που οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι μῖα φορά πεθαίνουν.  
 Ἀλλὰ ἐμπρός στο φαγητὸ στρωθεῖτε καὶ πίνετε κρασί  
 ἐδῶ ὅλη τὴν ἡμέρα· καὶ μόλις ἡ αὐγὴ φανεῖ  
 25 θ' ἀναχωρήσετε· ἐγὼ δε πάλι το δρόμο θα σας δεῖξω καὶ κάθε τι  
 θα ἐξηγήσω, νὰ μὴν σας βροῦνε βάσανα στῆ θάλασσα ἢ στῆ στεριά  
 ἀπὸ ὀδυνηρές κακορραφίες σε περιπέτειες πέφτοντας.»  
 Ἔτσι εἶπε, σ' ἐμάς δε πάλι πειθόταν ἡ ἀγέρωχη ψυχῇ.  
 Ὅσο λοιπὸν ἡ μέρα προχωροῦσε μέχρι τῆ δύση τοῦ ἡλίου,